

MAGÁNTISZTVISELŐK

LAPJA

ELŐFIZETÉSI DIJ: EGY ÉVRE
60.000 K, FÉLÉVRE 30.000 K.
TELEFON: J. 150-07, J. 150-09

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓ-
HIVATAL: BUDAPEST, IV.
KERÜLET, ESKÜ-TÉR 5. SZÁM

VI. (XXXII) ÉVF. 4. SZÁM.

MEGJELENIK HAVONKÉNT EGYSZER

BUDAPEST, 1925 április 1

Megvan a Magántisztviselők Otthona!

A nagy elhatározások teljes erkölcsi kömölységével, de egyben meghatottan és büszke örömmel jelentjük kartársainknak az eseményt. Három évtized vágya, ambíciója, reménye öltött testet: megszereztük Szövetségünk Otthonát! E történelmi fordulóponton illesse mindenekelőtt köszönet azokat, akik a magántisztviselőmozgalom szent tüzeinek a múltban őrzői voltak, akik a kartársi szellem, a szolidaritás, nemes eszméjét a mi mostani generációnkra örökségül hagyták. Az ő vérejtékes magvető munkájuk nélkül nem hajtott volna ki ez: a ma büszke törzs. De illesse köszönet és elismerés azt a minden rohamcsapatnál, lázasan nekibuzduló szalmaláng-akarásnál szívósabbnak és keményebbnek bizonyult új generációt, amelyet öt esztendő hősi defenzívája kovácsolt tömör egységgé, s amely ezt a mai Testet kizárólag saját állé-veivel valósítja meg.

Utunknak még csak kezdetén vagyunk. Az a szá- munkra ünnepi aktus, mely e sorok megjelenésének napján, 1925. évi április hó 1-én birtokunkba juttatja a Rottenbiller- utca 13. számú házat, vol- taképpen még csak alapkö- letétel Otthonunk tényle- ges megszerzése szempont- jából. Ennek az utnak meg- határozott — még pedig szerződésileg meghatáro- zott — állomásai vannak.

Az első állomást rohammal, a későbbieket nyugodt, biztos de akadályt nem ismerő tem- póval kell elfoglalnunk.

Az alapkövetétel után, amit a telekkönyvi átírás és legkésőbb ez évi május hó 5-ig meg- történt beköltözésünk jelent,

rohamra kell indulnunk 400 millió ko- rona négy hónap alatt történő előterem- téséért!

Négyszázmillió nagy összeg,

de csak fejenként 4x25.000 korona kell hozzá.

Tudjuk, sok a gyöngé fizetésű és talán még több a gyöngé öntudatu kollega. Mégis azt kell mondanunk, hogy amikor 30 esztendő után nekünk jutott az a földadat, hogy a ma- gunk erejéből megvalósítsuk osztályunk szinte hagyományos álmát,

4 hónapon át legalább 25.000 koronát mindenki nélkülözhet,

Kell-e apróra magyaráznunk, mit jelent az olyan Szövetségi Otthon, mely kizárólag a tagok érdekeit, kényelmét, társadalmi és kulturális igényeinek kielégítését szolgálja? Kell-e bizonyítanunk, hogy egy milliárdos értékű ingatlan szilárd fundamentumot ad minden időkre a Szövetség működésének? Azt hisszük, nem kell. A Szövetségi Otthon megszerzésének első hírére, olyan mindent elsöprő lendülettel nyilvánult meg kartár- saink áldozatkészsége, ami büszke örömmel, szilárd bizakodással töltötte el azokat is,

akik még kételkedtek: lehet-e, szabad-e ilyen terheket vállalnunk. Egy hétnél rövi- debb idő alatt, amikor még csak a Szövet- ség vezető testületei és bizalmas barátai is- merték az ügyet,

25 kartárs jegyzett fejenként 1 millió koronát,

vállalva annak négy egyenlő részletben való lefizetését és

példát mutatva arra, hogy 4x25.000 ko- rona megfizetése sem lehetetlen földadat!

Még mielőtt a fölhívás kibocsátására a Szö- vetség vezetőtestületei utasítást adtak, a spontán buzgalommal megkezdett

jegyzési akció április 1-ig nyolcvanmillió korona eredménnyel járt,

de nagyon téved, aki e jegyzésekből az ille- tők anyagi viszonyaira akarna következtet- ni. A jegyzett összeg csak az áldozatkész-

ség, de nem a rózsás anyagi helyzet bizonyí- téka. Nagyon sokan hajlandók voltak

négy hónapon át egyről-másról lemon- dani a Magántisztviselők Otthona ked- véért,

s számos alkalommal a vezetőség maga re- dukáltatta a jegyzést, tudván, hogy az illető kollega annyit nem tud áldozni. Ennek alap- ján határozta el március 31-én összevetésé- günk, hogy

a jegyzés minimuma 100.000 korona

abban a biztos tudatban, hogy öntudatos kartár- saink nem fognak bennün- ket cserben hagyni.

Tudjuk: a Szövetség tagjai sokféle és sokféle gondolkodásúak. Aki tag- sági díját pontosan fizeti, alapszabályaink értelmé- ben jogokat szerez, ame- lyek anyagi tekintetben a tagdíjosztálytól vannak függővé téve. Az I. osz- tályt és V. osztályt fizető tag erkölcsi jogai tekinte- tében különbség nincs. Mégis azt hisszük, hogy most, amikor a Szövetség életében példátlanul álló eseményről s egy ezzel ará- nyos erőfeszítésről van szó, a Szövetség nagy családjá- nak közvéleménye joggal fogja másodosztályu ta- goknak tekinteni azokat, akik e négy hónap alatt, ha állásban voltak, az Otthon-akcióból kivonták magukat.

Szép dolog a munkamegosztás, de ezuttal mégis pontosan föl fogjuk jegyezni,

kik voltak azok, akik huzzák a Szövet- ség szekere rudját és kik elégedtek meg azzal a kényelmesebb szereppel, hogy a saraglyába kapaszkodjanak.

Hisszük, hogy ilyenek elenyészően kis szám- ban akadnak.

A Magántisztviselők Otthonát egy esz- tendő tagdíjfölségének eredményéből megvettük,

négyhavi lelkes agitációjának eredményéből törlesztjük és tagjaink odaadó támogatása segítségével 1926. évi december hó 10-ig — kifizetjük.

Kartársak!

A Magántisztviselők Otthona megéri az ál- dozatot és dusan fog fizetni azoknak, akik megteremtéséhez hozzájárultak.

Országos küldöttközgyűlésünk.

Március hó 1-én tartotta Szövetségünk rendszeres évi közgyűlését, amelyen a fővárosi és vidéki tagok képviselőiben 116 küldött jelent meg. Szövetségünk évi jelentését és zárszámadásait már múltkor lapszámunkban ismertettük s így most csupán a közgyűlési beszámolóra kívánunk szorítkozni.

Pikler Emil elnök üdvözölte a megjelenteket. Mindenekelőtt kegyeletes szavakkal emlékezett meg a munkásmozgalom nagy halottairól, **Branting** svéd miniszterelnökről és **Ebert** Frigyesről, a német birodalom első elnökéről. Szövetségünknek az elmúlt évben szintén sok halottja volt. Nagy veszteség ért bennünket dr. **Holler** Lajosnak, a Szövetség jogtanácsosának elhunytával. Elköltöztek az élők sorából: dr. **Kertész** Sámuel, **Gelléri** Adolf, **Gazdik** Emma, **Bács** József, **Ruszkai** Regina, **Winkler** Pál, **Szántó** Józsefné, **Bántó** Béla, **Veres** Sándor, **Quittner** Miksa, **Csóka** István, **Morócz** Ernő és **Kaiser** Béla kartársaink, továbbá **Ligeti** Irén, aki éppen a közgyűlés előtt egy nappal önként vetett véget életének. A közgyűlés föllállással ad kegyeletes érzésének kifejezést.

Elnök javaslatára az igazolóbizottságba **Büchler** Oszkár, **Baticz** Rezső, **Schwartz** Elza és **Halász** Ferenc, a szavazatszedőbizottságba **Kretsch** Gábor, **Horváth** Lajos (Szolnok), **Fekete** Pál (Újpest), **Tieder** Ilonka és **Goldstein** Jenő kartársakat küldi ki a közgyűlés. A pécsi csoport üdvözölő táviratot küldött, amelyben sikert kíván a közgyűlés működéséhez, amelynek határozatait az ottani kartársak magukéva teszik.

Földi Imre napirend előtt a munkanélküliek küldöttválasztására vonatkozólag kér fölvilágosítást.

Kertész Miklós főtitkár javaslatára a közgyűlés úgy határoz, hogy a kérdés az igazolóbizottság jelentése alkalmával tárgyalható.

Rády Sándor a Szakszervezeti Tanács nevében üdvözli a közgyűlést. Magyarország fizikai és szellemi munkásai több mint tíz éve a legkihívatóbb nyomorban élnek. Azt remélik, hogy a világháború befejeztével vége fog szakadni mindannak a nyomorúságnak, amelyet a háború zúdított a dolgozó tömegek vállaira és ehelyett azok egyre fokozódtak. A Szakszervezeti Tanács a munkások és alkalmazottak illetékes szervezeteivel együtt már a múltban is többször fölhitvta az államhatáron figyelmét a tarthatatlan gazdasági helyzetre. Sajnos, nálunk Magyarországon a dolgozóknak még nincs annyi befolyásuk az államhatáron, hogy fölre megszerezzék mindazokat a védelmi eszközöket és intézkedéseket, amelyek a dolgozók számára emberi életet biztosítanak. Sikert kíván a közgyűlés tanácskozásainak.

Pollák Ferenc pénztáros előterjeszti a napirend 2-ik pontját, a pénztári jelentést. Az elmúlt esztendőben a Szövetség pénzügyi irányításánál a főszempont az volt, hogy a pénz-

ügyi egyensúlyt a fejlődés arányának megfelelően biztosítani tudjuk és a Szövetség vagyonát az esetleges értékesítésekkel szemben konzerváljuk. Természetes, hogy ezen cél elérése érdekében az elmúlt évben többször kellett a tagdíjemelések eszközához nyulni. Sikertült ezáltal elérni azt, hogy a szövetségi bevételek 95%-a kizárólag tagdíjbevételek. Kiemeli, hogy a szövetségi tagdíjak 1924. évi aránykorona átlaga a megelőző 1923. év átlagához képest cca 125%-kal emelkedett. A Szövetség vezetősége nemcsak a kiadások fedezésére, hanem tartalékolásra is törekedett, ami sikerült is, noha a tagdíjak összege a békebelinek még mindig alatta marad. Átszámítási kulcs gyantán mindenkor az indexkoronát alkalmaztuk. Külön kiemeli, hogy a kiadási tételeknél a személyzeti ráta nálunk sokkal kisebb, mint más hasonló magyar és külföldi szervezetek ilyen kiadásai. Örömmel jelenti, hogy az elmúlt évben sikerült pénztárkészletünket 14-szeresére emelni. Sajnálattal állapítja meg, hogy a vidéki tagdíjak az elmúlt évben csökkentek, miertis szükséges, hogy a vidéki tagdíjelszámolásokra vonatkozó eddigi rendet megváltoztassuk. A házbér egyre emelkedő tétele — amely a folyó év kiadási tételeinek egy igen jelentékeny részét fogja már kitenni — szükségessé teszi, hogy minél előbb, lehetőleg még ez évben megteremtjük Szövetségünk szék-házát.

Büchler Oszkár terjeszti elő az igazolóbizottság jelentését, amely szerint 173 küldött közül 116 küldött jelent meg, köztük 3 vidéki csoport megbízottja. Kéri a közgyűlés határozatképességének megállapítását.

Az igazolóbizottság jelentése fölött megindult vita során

Földi Imre a munkanélküliek képviselőtársaságára vonatkozólag kér fölvilágosítást, mert kévesnek tartja az általuk kiküldött megbízottak számát.

Sándor Dezső szerint a munkanélküliség ügyét nem lehet csoportnak kisajátítani. Meg van róla győződve, hogy a Szövetség minden egyes tagja szívén viseli a munkanélküliek sorsát. A kiküldetésnél a munkanélküliek rendes értekezletet tartottak, az választotta meg a közgyűlési küldötteket.

Schönmann László kifogásolja, hogy a munkanélküliek csak négy tagot delegáltak a közgyűlésre, amiben szabálytalanságot lát.

Székhely Gyula tiltakozik Schönmann felszólalásának tartalma ellen, mert az megvadás-lása lenne a közgyűlésnek.

Pikler Emil elnök biztosítja a munkanélkülieket, hogy a Szövetség vezetősége mindent megtett és meg fog tenni érdekükben. Szavazásra teszi föl az igazolóbizottság jelentését, amelyet a közgyűlés egyhangulag tudomásul vesz.

Király Fülöp ügyrendi indítvány előterjesztése címén kér szót. Javasolja, hogy a közgyű-

lés saját kebeléből küldjön ki jelölőbizottságot, amelyben a munkanélküliek is legyenek képviselve.

Dr. Faragó László ellenzi Király Fülöp indítványát azzal, hogy a jelölés szabályszerűen történt, azt napokkal korábban kifüggesztették, a választás titkos és szabad jere van a korteskedésnek. A közgyűlés az indítványt elveti.

A napirend 3. pontjánál, amely a Szövetség 1924. évi működéséről szóló beszámoló, **Kertész** Miklós főtitkár csupán néhány megjegyzésre kíván szorítkozni. Utal arra, hogy a jelentés szövege kinyomtatva fekszik a közgyűlés előtt, nem akarja azt megismételni, hogy a közgyűlésnek minél több ideje legyen a jelentés bírálata. Kiemeli azonban, hogy Szövetségünkben a többi szakmai szervezetektől eltérően, minden kezdeményezés, minden akció fölülről, a vezetőség részéről indult ki. Tártyilagos bírálatot kér.

Pikler Emil elnök jelenti, hogy mindjárt a fülgyelőbizottság jelentését (4-ik pont) is előterjesztik és a vita a 2., 3. és 4. napirendi pontok fölött együttesen fog megindulni.

Steinitz Mór, a fülgyelőbizottság elnöke jelentésében kiemeli, hogy az elmúlt évben a fülgyelőbizottság teljesítette alapszabályszerű kötelességét, a könyveket, a pénztárt többször átvizsgálta és azokat, valamint a közgyűlés elé terjesztett évi mérleget és zárszámadást rendben lévőnek találta. Kéri a fölmentvény megadását.

Az első négy napirendi pont vitája következik ezután.

Fekete Mihály (Miskolc) a helyi csoport nevében üdvözli a közgyűlést és örömmel jelenti, hogy az elmúlt évben nagy fejlődésről számolhat be. A taglétszám több mint 100%-kal emelkedett s ma már a miskolci tiszviselők 50%-a meg van szervezve. Jelenleg a csoportnak 250 tagja van.

Varga Ferenc a munkanélküliek nevében üdvözli a közgyűlést. A következő évben nagy súlyt kíván helyezni a szakszervezeti nevelésre. A segélyezési ágak nagyobb kiterjesztését kéri, különösen a munkanélküliekkel szemben. Határozati javaslatot nyújt be, amelyben kéri, hogy mindazok a munkanélküliek, akik legalább 1 éve fizető tagjai a Szövetségnek, 6 heti munkanélküliség után mindaddig ingyenes tagsági bélyegeket kapjanak, amíg a munkanélküliek nyilvántartásában szerepelnek, illetve jelentkezői kötelezettségüknek eleget tesznek.

Horváth Lajos (Szolnok) az ottani helyi csoport nevében üdvözli a közgyűlést és a múlt év sikeres fejlődéséről számol be, örömmel jelenti, hogy a csoportnak ma 150 tagja van, és közös áldozatkészséggel sikerült egy 332 kötetes könyvtárt létesíteni.

Schwartz Manó elfogadja az előterjesztett jelentéseket és indítványozza, hogy a Szövetség határozza el sportcsoport fölállítását.

Király Fülöp a munkanélküliség kérdésével foglalkozik. Nem tartja kielégítőnek az eddigi segélyezéseket és a munkanélküliek fokozottabb támogatását kéri. Határozati javaslatot

Fekete gyöngyök

avagy hasznos adalékok a profitszomj lélek- és erkölestanához az 1924-25-iki budapesti tisztviselői állástalanlás napjaiból. Ez, így, címnek, kicsit hosszú lett volna, de még így is elenyészően rövidke az előtünk kigyózó hatalmas gyöngyöshöz képest. Sebtiiben tehát csak néhány szemecskét ragadunk ki belőle annak illusztrálására, hogy a nemes töké és érdeképviseleti milyen változatos utakon, módokon képesek a szorongatottságot kihasználni. Megnyugvással állapítjuk egyttal meg, hogy a különféle praktikák sokszor csak kísérletek maradnak, de ijesztő kép, ha azoknak csak egy része sikerül is. A Szövetség állasközvetítője időről időre közli a bejelentett és a betöltött állások számát, a munkát keresők számának közzététele mellett. Aki e rovatot állandóan figyelemmel kíséri, az néhány számadatból is fogalmat alkothat a helyzetről. De aki részt is vesz, aki közvetlen közelről látja ezt a küzdelmet, ami most a munkapiacra a munkaadó és munkavállaló közt, a zsebet dühös elszántsággal védő kényur és a kiszolgáltatott kenyérobotosok közt végbemegy, az felejtethetetlenül becses tanulságokat, igazi „kincseket gyűjthetett lelkének”.

Es tul a gazdasági törvényszerűsége, vagy amellet — hiszen a kereslet és kínálat viszonylagosságának a mindenkori velejáráival tisztában vagyunk és a mostani események nagyjában és egészében nem meglepők — mindig újból fölhaborítanak a főtínet melléktünetef, azok a részletek, amelyek külön-külön tárgyák szemünk elé az erő és gyöngöség mérkőzésének groteszkül fura látványát. Ezekből akarunk néhány kis képet idevetíteni.

D. M. Kartárs egy újságban hirdett állásra pályázik. Egyelőre nincs munka nélkül — csak épp hogy létszámesökentés folytán sokkal több munkáért redukált fizetést élvez. Öntudata bizony ellene, de a kényszerűség ott tartja, közben utánanéző más állásnak. A megpályázott helyről napokig várja a választ. Végre megkapja, okmányok, bizonyítványok benyújtását kívánják tőle, ősei, föl- és lemenő,

valemint oldalági rokonsága kimutatásával. Megtörténik. Ujjab egy hét. Ezalatt talán detektívcsoporth és tudakozóiroda is működött... De ugyilátszik, minden rendben van, mert megkérjük és közlik vele, hogy az állás ekkor meg ekkor elfoglalható. D. M. a jobb kondió fejében fölmondja a régít és határidőben belép az újba. A helyszínen a fizetés szöbeli említésekor derül ki, hogy nem járt jobban. Egy kis tévedés van a dolgonban. A személyzeti intéző a pályázatban levő összeget elnézte, vagy egyszerűen fölcserele a neveket és összegeket. Nem nehéz elhinni... Vagy ha mégis kételkednénk, tessék, meg is mutatja; kétszáz pályázat is van, köztük milyen szerények!... (Mit teygen D. M., ha nem akar két szék között a pad alá esni, vagy a jogkereset hosszadalmaságával együtt az új álláskeresési kálváriának nekiindulni?..)

Akkora a szükség, hogy L. J. kénytelen ez egyszer földadni elveit és elfogadni a sógorság, komaság, jóbarátság révén kínálkozó alkalmat. Magyarán: protekció van jelen. A munkaidő nem tulságos, a munkakör önálló, no, a fizetés is maradhatós. Aztán X. urék olyan hallatlannul derék emberek! Végre ez se lebecsülendő ebben a nehéz világban. Es az iroda? Pardon, erről nem esett szó. Hát ilyen: egy régi, bontó-csákányra való lipótvárosi ház szük udvari helyisége, rosszul fűthető, huzatos, fukaron világított. A tisztaság olyan elhanyagolt, hogy nemcsak a falszögletek, hanem az ajtófüggöny redői is keresztül-kasul vannak szöve pókhálóval, az íróasztalon rajzolni lehet a porban, a padló csaknem televényföld. De mindez csak ráadás a többihez. Ahhoz, hogy a hivatalnokkal, alllászi és gyvakornoki teendőktől kezdve, egészen az adótörvény ismeretét, hasznosan érvényesíteni tudó magasabb szellemet (vagy inkább vállalkozó szellemet?) kívánó munkalatókig mindent el akarnak végezteni, reggel nyolctól este hétig (és följebb) tartó, rövid déli szüneti munkaidőben, — igen mérsékelt fizetésért. Tetejébe még nagylelkűek és elmondhatják: Kéremalásan, mihozzánk igen sokan igen szívesen előjmenének, de miután Önt N. ur ajánlotta... stb.

Még a közelmúltban is a jó magyar-német stenografusokat, levelezőket meglehetősen keresték. Mi van most itt is? T. I.-t egy nagyobb építővállalat irodájában egy délután hosszat próba címén foglalkoztatják. Kartársnőnk, ugy minőség, mint mennyiség tekintetében kifogástalant produkál. Este 6-7 óra közt, amikor föláll az írógéptől s várja az eredményt, az a két ur, aki vele a bemutatkozások tárgyalás alkalmán a vizsgamunkát is végeztették, elbűnnek, mint a kámför. Dieséretre mondva, másnap délelőtti jelentkezéskor az elsőrendű munkaerő T. I.-t megnyugtatták, hogy nagyon meg voltak vele elégedve... de még válogatnak. Munkadíját azonban kifizették, ami még igazán szép tőlük, mert például műszaki irodában minden pályázó köteles két napi előzetes tiszteletbeli próbamunkára.

W. K. tanuja a következőknek: Egy ismert nagycég irodája előtt már a korai órákban nagy csoportja várakozik a hirdetésre összerereglett állástalanoknak. Egy könyvelési állásról van szó. Már többen voltak bent férfiak, nők vegyest és egyformán családótt arocal távoztak. Végre a cég egyik alkalmazottja az ajtó elé állt és kihirdette: *jelentkezétek, aki az állást egy milliót alul vállalja.* Némi elégtételül szolgálhat, hogy a nagy csoportból csak egyetlen hitvány vált ki... Es nem lehet csodálkozni azon az Isten hozzád-on, amit a tisztesseges többség az alku megkötésére indult szerencsétlennek utánaküldött: *Bemenni beme-het, de kijönni ne merészeljen!*... Talán a leg-szomorubb a hare az áruló testvérrel, de ami itt történt, abban van valami reménytfakasztó is...

A T. A. kartársat foglalkoztató cég újjáalakul. Valami csekély konfliktusból kifolyólag kartársunknál állásváltoztatásra kerülne a sor, amit az illetőnek az az igazgató, aki mellett négy esztendője teljes megelégedésre működött, azzal ad tudtára, hogy ha kész, az új alakulásnál négy heti próbára, esetleg tovább dolgozhat...

terjeszt be, amelynek során kéri, hogy a munkanélkülieket ingyenes orvosi és gyógyszerellátásban, továbbá betegsegélyben részesítsék.

Székelly Jenő hosszabban foglalkozik a szakszervezeti mozgalom kérdéseivel és rámutat arra a nagy küzdelemre, amelyet egyre nehezebb eszközökkel kénytelenek folytatni a munkáltatók ellen.

Ormos Ede ügyrendi indítványt terjeszt elő, hogy tekintettel az idő előrehaladására, a fől-szólások időtartamát 5 percben állapítsa meg a közgyűlés.

A közgyűlés többek hozzájárulása után az ügyrendi indítványt elfogadta.

Elbert Jenő a szocialista nevelés és oktatás intenzívebb mértékben való folytatását tartja szükségesnek.

Schönmann László az évi jelentésből azt kéri megállapítani, hogy 1921 óta a taglétszámban bizonyos csökkenés mutatkozik. Szükségesnek tartja, hogy a taglétszám fokozására erőteljes propagandát indítsunk meg és ennek elősegítésére a Szövetség szervezésében kell megfelelő változtatásokat eszközölni. Az oktatás fokozásának fontosságára mutat rá.

Dr. Somogyi Ödön nincsen meglegedve az évi jelentésnek a munkanélküliek segélyezésére vonatkozó adataival és ennek a segélyezési ágának fokozottabb kifejlesztését követeli. Indítványozza, hogy a közgyűlés mondja ki, miszerint a munkanélküli-bélyegek ezentúl is külön kezelendők.

Székelly Gyula a szakszervezeti mozgalom legfontosabb teendőjének a segélyezési ágak minél tökéletesebb kiépítését tartja. Utal más szakszervezetek ezirányú előrehaladására. Meg kell valósítani a Szövetség útján a betegség és rokkantság esetére való biztosítást és az aggrgó segélyezést. Véleménye szerint a Szövetségnek, amennyiben erőteljesen nekilát ezen kérdések rendezésének, módjában van a segélyezés terén nagy eredményeket elérni.

Fülöp Samu vitasték rendezését tartja fontosnak, valamint a munkanélküliek részére átképző tanfolyamok föllállítását kéri.

Jozsefovits Sári a szövetségi némozgalom kérdéseivel foglalkozik és örömmel állapítja meg az ezen a téren elért nagy eredményeket. Kéri a kartársakat, hogy továbbra is támogassák a nöbizottságot eredményes munkájában.

Több fölszólaló nem lévén, elnök a vitát bezárja.

Pollák Ferenc szövetségi pénztáros reflektál a vitában elhangzottakra. A vezetőséget az elmúlt évben pénzügyi téren a legnagyobb elővigyázatosság vezette. Biztosítja a Szövetség pénzügyi kezelése fölött kritikát mondó hozzászólókat, hogy amennyiben lehetséges, teljes mértékben honorálni fogják az e téren elhangzott kívánásokat. Igyekezni fogunk, hogy a jövő évben a szervezési, valamint az oktatási költségek nagyobb összeggel dotálkassanak. Kéri Fülöp indítványának kéri az elutasítását, mivel az a Szövetség mai pénzügyi viszonyai mellett nem valósítható meg. Dr. Somogyi indítványára megjegyzi, hogy igen nehézkes a tagdíjak címén befolyó összegek szétválasztása és ezért az indítvány elutasítását kéri.

Kertész Miklós fölttkár válaszolva a fölszólalásra.

H. V. levelezés ellátására egy előkelő orvos-tanárhoz kap ajánlást. Távol lakik s így a fél-napos munkaidő nagyon megfelelne. Az iroda nemcsak tiszta, hanem igen kellemes, csinosan berendezett is. Minden nagyon szép — csak épp a fizetési igény hallatára rökönnyödik meg a professzor ur: Mit gondol, Nagysád, egy ilyen kényelmes állásért? Hiszen ennél sokkal kevesebbért dolgoznak most bankokban hölgyek és 10-15 év után még reszketnek, hogy elbocsátják őket... Igen, a derek és valószínűleg tekintélyes ur nem állotta erre is figyelmetni... Viszont említett kartársnők nem érzett hajlandóságot, hogy az ellenszolgáltatásba a munka mellé a reszketést is bekapcsolja s így nem lett üzlet...

Folytathatnók még tovább is, akár kilométerszámra, de nem pergetni, hanem csak szemelgetni óhajtottuk a füzért s beérjük e néhány példával. Másrészt e helyütt sem maradhatunk adósa a tárgyilagosságnak és látjuk, belátjuk, mennyire sinylődnek vállalkozások is s hogyan jutnak a tönk szélére virágzó vállalatok a hasztalan próbálkozó, betegesen kapkodó vagy egyszerűen csak hozzá nem értő gazdaság- és pénzügypolitika miatt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy mindennek a levét azok igrák meg, akiknek ez a kusza fejtelenség egészen hibájukon kívül áll. A jobban meg-alapozott osztály valahogy csak keresztülvic-kél majd a háborgó vizeken. Hanem, akiknek csak az agyuk és kezük munkája a létföntartó bázis, nem bízhatják magukat a szelek szárnyára és balog, vagy könnyelmi kormányosok tudatlanságára, vagy könnyelműségére. Ha valaha, úgy most alapos leckét kaphatunk a széthuzás, a majd-ra reménykedés, és s föld közt lebegés áldásaiból. A magántisztviselőnek minden eshetőségre, minden bős időre el kell magát látnia a mentőkészülettel, csatlakoznia kell, ragaszkodnia kell a szocialista eszméhez, a mozgalomhoz és az intézményhez, amely mftatta, vele és érte van.

Be a szervezetbe!

—js.—

lásokra, megállapítja, hogy kritikákat kértünk, kritikákat kaptunk, azokat jólélekkel fogadjuk és az azokban foglalt föladatokat igyekezni fogunk megvalósítani. Az elmúlt év a gazdasági válság ideje volt, ami természetesen kihát a szakszervezeti mozgalom fejlődésére. A látszólagos csökkenés nálunk belső tömörülést jelent, mai gardánk öntudatosabb és megbízhatóbb. Varga Ferenc indítványára vonatkozólag kéri, hogy az elintézés végett az új vezetőséghez utasítsassék.

A közgyűlés vezetését Kéthly Anna alelnök veszi át. Fölteszi a kérdést, hogy a 2., 3. és 4. napirendi pont alatt beterjesztett jelentéseket tudomásul veszi-e a közgyűlés. **A közgyűlés a pénztári jelentést, a Szövetség 1924. évi működéséről való beszámolást és a fölügyelbizottság jelentését egyhangulag tudomásul vette. Varga Ferenc indítványát az új vezetőséghez utalta, a többi elvetette.**

Kéthly Anna fölteszi a kérdést, hogy megadja-e a közgyűlés a múltévi vezetőségnek a fölmentvényt.

A közgyűlés az 1924. évi vezetőségnek a fölmentvényt egyhangulag megadta.

Berger György a jelölőbizottság jelentését terjeszti elő, amelynek során az új vezetőség

tagjaivá kéri megválasztani a hivatalos listában fölsorolt kartársakat.

Kéthly Anna jelenti, hogy a napirend 7. pontja, az új vezetőség megválasztása következik. Fölkéri a szavazatszedőbizottság tagjait, hogy a szavazólapok átvételét kezdjék meg. A szavazás időtartamára a közgyűlést 10 percre fölfüggeszti.

Kéthly Anna az ülést újra megnyitja. Jelenti, hogy a napirend 8. pontja következik, az alapszabályok módosításáról, amelyet dr. Faragó László terjeszt elő.

Dr. Faragó László előterjesztését azzal kezdi, hogy föltétlen szükség van Szövetségünk már több év óta nem változott alapszabályainak korszerű szellemben való módosítására. Határozati javaslatot nyújt be, amelynek során fölhatalmazást kér a Szövetség elnöksége és választmánya részére, hogy az alapszabályok módosítására vonatkozólag tervezetet dolgozzon ki és azt 3 hónapon belül összehívandó rendkívüli közgyűlés elé terjessze.

Büchler Oszkár ügyrendi indítványt nyújt be, hogy a határozati javaslatot vita nélkül fogadjuk el.

A közgyűlés egy szavazat ellenében az ügyrendi indítvány alapján a határozati javaslatot elfogadja. (Folytatása következik.)

Magántisztviselők! Kartársnők! Kartársak!

A szanálási válság egyre döbbenetesebb arányokban bontakozik ki a megriadt és kétségbeesett magyar dolgozó társadalom előtt. Már azok a rétegek is, amelyek annak idején, amikor aggodalmainkat közöltük, vérszótunkat hangoztattuk, fölényes vállvonogatással mentek el lelkiismeretre intő szózatunk, konkrétumokat tartalmazó kívánásaink elöl, mert ezek számukra áldozatokot jelentettek volna, érzik az idő súlyát, tehetetlen kétségbeeséssel néznek maguk elé és a szabad versenybe vetett babonás hittel várják az idők fordulását vagy jajveszékélő sirámokkal fordulnak a nyilvánossághoz!

Pedig, ha van valaki, akit a szanálási válság végleg a porba sújtott, a mi rétegünk az, ha van társadalmi osztály, amely valóban az éhhálal küszöbéről várja a segítő kezet, a mi dolgos, termelő munkát végző tisztviselőtestvéreink azok.

Mit tehetünk? Kiállni a porondra, mutatni a sebeket és hisztériás jajveszékéléssel növelni a gazdasági élet bomlott idegrendszerének zavarait, vagy hideg fövel, józan számítással keresni a segítségnek még ma is még itt is adott lehetőségeit?

Hozzánk elhallatszik éhező testvéreinknek, magyar magántisztviselőknél minden baja, minden fájdalma. Összeszorított foggal, érzéseink leomptásával mégis csak a segítés módjait kerestük, hasonlóan a sebészhez, aki, hogy vérmérgezésétől megszabaduljon, hideg aggyal veszi önkézebe az operáló kést.

A magyar kormány legutóbbi tárgyalásaink folyamán konkrétumokat kért tőlünk az alkalmazotti inség enyhítése érdekében. Bár fölfogásunk változatlanul az, hogy nem az állampolgár kötelessége, hogy az állami gondoskodás irányát megjelölje, különösen akkor, amikor a bajok nagyrésze állami ténykedésre vezethető vissza, mégis: engedelmeskedünk a fölhívásnak! Konkrétumokat adunk. Nem a rekrimináció, hanem a segítés a célunk. Amit ajánlunk, amit kérünk, kevés és szerény. Nem hisszük, hogy akadhat olyan kormányzat, mely ezek elöl a követelések elöl elzárkózhatnék! Nem akarhatjuk hinni, mert minden emberi és politikai ellentétet túl kell hogy legyen a szocialis lelkiismeretnek egy, mindenkire kötelező parancsa!

Kívánásainkat az alábbi emlékirat tartalmazza, melyet 1925. évi március hó 17-én nyújtottunk át a miniszterelnök megbízottjánál.

Nagyméltóságú Miniszterelnök Ur!

Midőn néhány héttel ezelőtt a Magyarországi Szakszervezeti Tanács küldöttsége a munkanélkülség ügyében megjelent Nagyméltóságodnál, már bátrak voltunk rámutatni

a szellemi munkások munkanélkülségének rendkívül bonyolult külön problémájára. Bár Nagyméltóságod akkor jelezte azt az álláspontját, hogy az ipar és kereskedelem tisztviselőinek munkahiánya olyan kérdés, amelyet akciókkal megoldani nem lehet, a magunk részéről mégis kénytelenek vagyunk

a mostani rendkívül nyomasztó helyzetben igen hatékony beavatkozást kérni,

mivel társadalmunk betegsége meggyőződésünk szerint már annyira előrehaladt, hogy egyedül az erők szabad játékától és a gazdasági organizmus saját életösztönétől gyógyulást várni nem lehet.

A társadalom többi osztályai és érdekképviselői, amelyek a szellemi és fizikai munkásság irányában szinte dogmatikusan hirdetik a „laissez faire — laissez aller” elvét, minden-napos érintkezésben vannak különféle miniszteriumokkal, szaklapjaikkal, testületi állásfoglalásaikkal minduntalan állami beavatkozást reklámlálnak és mi, akik távolról szemléljük a dolgot, gyakran kénytelenek vagyunk igazat adni annak a szociológusnak, aki a fönti elvet a valóságnak megfelelően úgy korrigálta, „ne laissez pas faire”, illetve „laissez faire beaucoup”.

A lakosság egyetemességét érintő változások, valamint társadalmi megrázkódtatások mindig állami beavatkozással járnak. A háboru — amelynek, mint mindemitt, úgy nálunk is az állam volt legfőbb irányítója — példátlan beavatkozás volt az egyén életviszonyaiba és a nyomában járó termelési, áruelosztási, pénzügyi és közigazgatási eltolódások, háborus ipar hirtelen kifejlődése, ellátási szervek, központok föllátása következtében

egészségtelen túlprodukciónak keletkezett az adminisztratív munka területén.

A katonáskodó férfiak helyét nők foglalták el, kistőkés, nyugalomba vonult köztisztviselő, valamint járadéktulajdonos egzisztenciák szívárogtak vissza a gazdasági életbe, amely az 1914-es állapottal szemben a háboru befejezésekor gyökeres szerkezeti változások képét mutatta.

Ennek tudatában az akkori kormányzat, mely nem akarta a „laissez faire” cserbenhagyott elvét oly időben megáévá tenni, amikor az a szocialis szükségletekkel szemben való elzárkózást jelentette volna,

komoly intézkedéseket tett az ipar és kereskedelem válságos helyzet jutott szellemi munkásságának védelmére,

lerakva egyúttal az alapjait annak a modern munkatügyi törvényhozásnak, amelyre 30 esztendeig hiába várakozott a magyar magánalkalmazottak társadalmá.

A háboru befejezése óta eltelt esztendőök ujjakkal tetézték a háborus bajokat. Távol áll tőlünk, hogy ebben a speciálisan magántisztviselő-problémáknak szánt előterjesztésben az állam pénzügyi politikáját bírálni kívánjuk, nem térhetünk azonban ki egy alapvető fontosságú tény hangsúlyozása elöl.

Az állam, midőn saját háztartási egyensúlyának biztosítása érdekében a bankópréshoz fordult, e látszólag egyszerű ténnyel újlag és olyan mélyen beavatkozott a gazdasági életbe és a polgárok egzisztenciájába, hogy az hatásában fölért a legszigorubb háborus kényszerrendszabállyal.

A lábbadozó gazdasági élet az infláció folytán újabb lázbetegségbe esett, a romló korona betegesen megduzzasztotta a banktevékenységet, elszegényedett kistőkésék, nyugdíjasok, járadéktulajdonosok kénytelenek voltak újra kenyérekert után látni és igr

a koronaromlás következtében fokozódott a gazdasági élet szellemi munkásságának egészségételen megnövekedése és összetételének megváltozása.

Bizonyára nem mi voltunk az egyetlenek, akik ennek az állapotnak katasztrofális következményeit előreláttuk. Csakhogy a „ne laissez pas faire” általunk hangsúlyozott szempontjai

4. oldal

nem találtak meghallgatásra. A szanalási válság ellen fokozott szociálpolitikai védelmet kérő előterjesztéseink, beadványaink eredménytelenek maradtak és ezért

a krízis védtelenül érte a magántisztviselők társadalmát!

A szanalást megelőző gazdasági periódus idején számbelileg megnövekedett magántisztviselőreteg alaposan kivette részét a futóhómokra épített lázas korszak munkájából, de azért számára akkor sem virultak a konjunktúra virágai. Köszabadságok korlátozása mellett fokozott munkaerőkereslet sem tudja lényegesen emelni a fizetési színvonalat. A dolgozó tisztviselők állandóan a megélhetés gondjaival küzdöttek, takarékoskodni, munkanélküliség esetére félretenni teljesen lehetetlen volt.

a reánk szakadt szanalási válság ellen nem kaptuk meg a hosszabb fölmondási idő és fokozottabb végkielégítés meg múlt év áprilisi havában kért védőpajzsát.

Szomoru kötelességet teljesítünk tehát, amikor most a szanalás második esztendejében

felhívjuk Nagyméltóságod figyelmét az ipar és kereskedelem szellemi munkásságának szörnyű nyomorára.

a pusztulás jogcímén egyúttal beavatkozást kérve osztályunk végromlása ellen.

Engedje meg Nagyméltóságod, hogy mint a gazdasági élet szellemi munkásainak legnagyobb és legrégebbi érdekképviselete, összefoglalóan szemeljük elé tárjuk tisztviselő kollégáink társadalmi, élet- és munkaviszonyainak megfigyelése körül az elmúlt esztendő során szerzett tapasztalatainkat:

1. A konjunktúrális vállalatok összeomlása, bankok és tőzsdébizományi cégek tisztviselői létszámcsökkentése óriási munkanélküliséget teremtett elsősorban fiatal tisztviselők körében. E tulnyomórészt vagyontalan családokból kikerülő fiatalok immár több mint félv évtől ál-lástalanul léteznek. Terhükre vannak önmaguknak, családjuknak. Önbizalmuk, ambíciójuk megfrik. Öntudatlan játékszerévé válhatnak mindenféle kalandos törekvésnek. Minél tovább tart a jelenlegi állapot, annál rohamosabb lesz a fiatal generáció e sajnálatos lezüllési folyamata.

2. A fiatalok mellett a papirkoronakkal öltözött „nyugdíjazható” idős tisztviselőktől igyekeztek a vállalatok szabadulni. A legnagyobb ritkaság az olyan cég, amely önként fölmentelt volna nyugdíjazás alkalmozottja járandóságát, ellenben száz és száz esetet tudunk, hogy mind a mai napig rendszeresen elküldenek vagy bírói letétbe helyeznek néhány aranyfillér értékű nyugdíjösszeget évtizedekig szolgált alkalmazottaknak. Az e téren tanúsított cinikus embertelenség megdöbbentő. Ha az aranymerleggel kapcsolatosan — mint Nagyméltóságod említette — előbb-utóbb megtörténik majd a magánvállalati nyugdíjak valorizálása, ez az érdekelteknek már csak egyik részén segít. A másik rész időközben a szó betűszerinti értelmében elpusztult.

3. A dolgozó magántisztviselőket az állás elvesztése tartja állandó rettegésben. Az önálló kisvállalkozók bukása szaporítja a nagyvállalatok igazgatóinak és cégvezetőinek a számát, a befolyás, protekció révén elhelyezkedett új vezetőreteg ugyiszólván reménytelenül teszi a régi törzsökös tisztviselői gárda jövőjét, s egyúttal nyomasztólag hat a fizetési színvonalra, amely átlag a békebelinek 1/3-1/4 része. Javítás nincs, ellenben fizetésleszállítások és munkakörülfokozások napirenden vannak. Teszik ezt olyan tisztviselőkkel, akiknek jó üzletmenet idején is úgy kellett minden fillér bér-javítást kiharcolniuk. Az elnyomás és keserűség végzetesen megbosszulhatja magát, amikor gazdasági talpraállásunkhoz e tisztviselők közreműködésére lesz szükség.

4. A munkanélküliek első csoportja már elköltötte a fölmondási időre, vagy végkielégítés címén kapott néhány havi fizetését. Kollégáink szemünk láttára rongyolódnak le, éhezésüket már nem is titkolják. Követelő segélykérésük számunkra annál fájdalmasabb, mivel Szövetségünk, mint kizárólag a tagok járulékaiból főtartott szervezet, csupán igénygósult tagjainak tud — szerény keretek között — segítséget nyújtani.

5. A létszámcsökkentés egyre folyik. Komoly, megalapozott cégek szűkítik apparátusukat, berendezkednek kisebb méretekre. Ebből sajnos arra, kell következtetnünk, hogy a szellemi munkásság egy része Magyarországon tartósan, talán állandóan feleslegessé válik. Nincs lecsúszott, kínosabb érzés, mint mikor valaki szükségletlennek, felesleges tehernek tudja magát. A tartós munkahány és reménytelenség folytán a szellemi munkásság körében előide-zett lelki meghasonlás és elkeseredés egyszerűen leírhatatlan.

Nagyméltóságú Miniszterelnök Ur! A bajoknak és veszedelmeknek ez az egyre fenyegetőbb föltornyosulása a beavatkozást immár parancsoló szükségessé teszi. Arra kérjük Nagyméltóságodat, hogy e kérdéskomplexumot a jóakaratu segítsé szándékával tegye tanulmány

tárgyává, s mint a kormány feje hasson oda, hogy a szükséges intézkedések elé gazdasági, pénzügyi vagy más természetű akadályok ne gördülhessenek. A magunk részéről, mint az érdekelt réteg képviselői, néhány konkrét előterjesztést bátorkodunk tenni. Nagyon jól tudjuk, hogy a mai helyzet *alapos meggyógyítása* nagyon nehéz. Korunk egész társadalmi és gazdasági rendszere mély megrázkódtatást szenvedett. Mindenkinél kötelessége azonban, amennyire lehet a bajokon enyhíteni és számunkra nemcsak kötelesség, de lelki szükséglet is, hogy amit alapos, komoly és lelkiismeretes mérlegelés után megtehetőnek és lehetségesnek tartunk, annak megvalósítása iránt előterjesztést tegyünk Nagyméltóságodnak.

Szükségesnek tartanók mindenekelőtt

alapos és körültekintő munkaügyi statisztika fölvetését.

E fölvetelmek ki kellene terjeszkednie a magántisztviselői pályára lépett vagy ide kívánczó állami és városi tisztviselők létszámának megállapítására is. A szociális helyzetre, családi- és életviszonyokra, képzettségre, munkaképességre kiterjedő ilyen fölvetel alapja lehetne

a munkaközvetítés országos szervezésének.

Ez elvágna az újsághirdetésekkal tüzött visszaélések útját és megkímélné az álláskeresőt sok kínos vexaturától. Ezzel kapcsolatban az érdekképviseletek paritáris bevonásával és az illetékes minisztériumok támogatásával

országos és kerületi pályaválasztási tanácsadó-hivatalok volnaik fölállítandók,

melyek az élettől eleven kapcsolatban fejthetnék ki hasznos működésüket.

Ha mindezen intézkedések ellenére, vagy még azok foganatosítása előtt kitűnnék, hogy Magyarország a szellemi munkások jelenlegi hadseregét fölszíni és produktív munkára fogni nem képes, akkor

előáll a kivándorlás előmozdításának szomoru kényszerűsége.

Legyen szabad itt a következő szempontokra felhívunk Nagyméltóságod figyelmét. Az utódállamok közül Jugoszlávia, Románia és a cseh köztársaság része — bár pillanatnyilag ott is krízis van — hiányt szenved szakképzett tisztviselőkben. Kereskedelmi szerződések alkalmazhatni, vagy diplomáciai uton talán oda lehetne hatni, hogy

az utódállamok a területükön békésen dolgozó magyar nemzetiségű magántisztviselőket ne utasítsák ki,

sőt igen kívánatos volna, ha megfelelő barátságos egyezményekkel

az utódállamokban megfelelő számú magyar magánhivatalok elhelyezkedését lehetővé biztosítani.

Ha már itthon nem tudunk megélni, ne kelljen messzire kivándorolnunk.

Amennyiben mindez eredménytelennek bizonyulna, a békeszerződések által gazdasági létben mélyen megrendített Magyarországnak minden joga meg volna ahhoz, hogy

a Nemzetek Szövetsége előtt pusztulásra ítélt szellemi munkásság számára helyet és életlehetőséget követeljen.

Azt hisszük, nem túlzott kívánság, ha valamely ország önhibáján kívül kenyértelenné vált szellemi munkássága nem akar kivándorlási ügynek és modern rabszolgakereskedők prédájává lenni, hanem

kivándorlása alkalmával államközi szerződések és a Népszövetség oltalmát kéri szociális és egészségügyi tekintetben.

Annak, hogy másoktól kérhessünk valamit, előfeltétele, hogy otthoni mulasztásokat ne le-

Kartársak!

A fászakosztály április hó folyamán a következő

szemináriumi előadásokat

rendezi:

Április 3-án, pénteken este 7 órakor: Kertész Miklós: A magántisztviselők helyzete és a segítés módja.

Április 17-én, pénteken este 7 órakor a Magántisztviselő-könyvtár 1. fizetését ismertetjük. (Bresztovszky Ede: A magánalkalmazottak szerepe a termelésben és a társadalomban.)

Április 24-én, pénteken este 7 órakor: Dr. Faragó László: Alkalmazotti szociálpolitika.

Minden kartársat, vendégeket is, szívesen látunk.

A fászakosztály vezetősége.

hessen szemükre vetni. A magyar törvényhozás és a magyar állam régi adósa ugy a dolgozó, mint a munkahányban szenvedő magántisztviselőknél. Nem ismerjük a készülő biztositási törvény intézkedéseit, alapvető fontosságú azonban számunkra, hogy

a munkahány esetére szóló biztosítás hatálya a fizetéstől függetlenül kiterjedjen a magánalkalmazottak egyetemére,

mert például olyan korlátozás föntartása, mint a betegség esetére szóló biztosításnál a havi 2.000.000 korona értékhatár, nemcsak anakronizmus, de határozott veszedelem volna. Mint-hogy pedig a biztosítás hatása a szükséges fölkegyűjtés miatt csak később érvényesül, viszont az eddigi késedelem pusztító hatásai a beavatkozást máris szükségessé teszik, tisztelettel kérnünk kell

megfelelő inségalap sürgős megteremtését.

Az alkalmazottak körében óriási izgalmat keltett a kereskedelmi miniszter ur törvénytervezete, mely a fölmondási idő leszállítását és a végkielégítés eltörlését tervezi. E jogos elégtelenség levezetése és a méltányos szociális igények kielégítése érdekében arra kérjük Nagyméltóságodat, hogy

a magánalkalmazottak szolgálati és jogviszonyait szabályozó új törvénytervezetet átdolgoztatni méltóztatassék.

Nézetünk szerint ez annál is inkább lehetséges, mert a tervezettel kapcsolatban Walko kereskedelmiügyi miniszter ur még maga sem foglalt állást, a népjóléti miniszter ur viszont kijelentette, hogy a hozzászólásunkat és módosító szempontjainkat tartalmazó december 29-iki előterjesztésünk számos pontját helyesli és támogatja.

A magántisztviselők nyomasztó bérviszonyainak megjavítását ma már nemcsak méltányosság és emberi szempontok, de ennek a nagyon jelentős rétegnek egyre katasztrófálisabban hanyatló anyagi és szellemi fogyasztóképessége is indokolják. Arra kérjük Nagyméltóságodat, hogy

a béregyeztetés immár két év óta megfeneckelt ügyét tüzesse sürgösen napirendre,

mert jóllehet a beavatkozást ezúttal nem a bércsök elsimítása, hanem a szociális igények kielégítése indokolja, ez utóbbit alapfölgó-sunkból és a mai helyzetből kifolyóan halaszt-hatalan szükségessé kell tekintenünk. Osztályunk leginkább szakmunkatit végző csoportja a könyvelők érdekében, de az annyira fontos könyvelési etika szempontjából is a

hités revizori intézmény

föllállítását kell kérnünk Nagyméltóságodtól, mint amely intézmények (Bücherrevisoren, Chartered accountant) külföldön jól beváltak és hasznos tényezőnek bizonyultak.

A lehetetlenül alacsony bérhatár következtében a Ferenc József kereskedelmi körház nem nyújt védelmet a beteg tisztviselőknél és mint intézmény a hanyatlás útján van. A jelenlegi állapot föntartása senkinek sem érdeke és ezért

a betegségi biztosításnak minden dolgozó, valamint munkanélküli magántisztviselőre való kiterjesztését kell kérnünk az autonómia visszaállításával mellett.

Föl kell hívunk Nagyméltóságod figyelmét arra a körülményre, hogy

a munkából köiregedett magántisztviselőnek nincs nyugdíja,

s mivel takarékoskodásról még csak álmodnia sem lehet, ha elveszti munkaképességét, családja rokonai könyörületességére szorul vagy egyszerűen elpusztul. A magántisztviselők e sarkalatos követelésének megvalósítása felé jelentékeny lépés volna

a magánvállalati nyugdíjpénztárak összevonása és állami föllükket alá helyezése,

miként arra a köztisztviselőknél a létszámcsök-kentésről szóló törvényben már látunk precedenst. Mivel pedig ezen intézmények, köztük a legjelentősebbek, a Magántisztviselők Országos Nyugdíjgyűlése és a Magyarországi Munkások Rokkanti- és Nyugdíjgyűlése békeértékben is számottevő vagyonukat a háború, a békeszerződések és az infláció következtében veszítették el és így nem tudnak a biztosítottak olyanynyra jogos igényeinek eleget tenni,

a nyugdíj- és rokkantalapokba fektetett tőkék kivételesen és külön törvény alapján teljes értékben volnaik az állam részéről valorizálandók,

ami azután az igények hasonló kulcs alapján való kielégítését jelentené. Ilymódon a nyugdíj valóban biztosítaná az évtizedes munka után kiérdemelt nyugalmat és a munkapiac hallatlanul kielezett versenyében nem kellene deresfejjü öreg uraknak is résztvenniük.

Ebben az összefüggésben kell rámutatnunk a nyugdíjas köztisztviselőknél a magántisztviselőpályán való elhelyezkedésre,

amit a létszámcsökkenéstől szóló törvényjavaslat közérdeknek minősít, amit megakadá-

lyozni — dacára a magántisztviselőpálya többször hangsúlyozott tulzsfaltságának — mi sem akarunk, de amivel kapcsolatban mégis szükségét látjuk néhány közérdekű szempont hangsúlyozásának. A nyugdíj meggyőződésünk szerint arra szolgál, hogy egy emberöltő munkája után nyugodt, zavartalan megélhetést biztosítson. Ezért akarnak a magántisztviselők — sajnos, 30—40 év óta teljesen eredménytelenül — megfelelő nyugdíjat. A munkaképes, dolgozni tudó és akaró embernek viszont nem nyugdíj, hanem fizetés jár. A jelenben elvégzett munkáját kell honorálni, nem pedig a múltban végzett munkája után élvezett életjáradékát, az őt jogosan megillető fizetésből — levonni. A vállalkozó nem lehet hasznélvezője annak, hogy az állam bizonyos kényeztető körülmények folytán fiatal és munkaképes tisztviselői egy részét is kénytelen volt nyugdíjba küldeni. A magántisztviselő, a gazdasági élet hivatásos szellemi munkása pedig nem lehet ennek az állapotnak áldozata. Ha már versenynek kell lenni a munkaipacon, legyenek ennek a versenynek egyenlő előfeltételei. Nem kellene ezt a nagyon kevés kényes kérdést érinteni.

ha, a gazdasági élet szellemi munkasait megfelelő létminimum védené az aránytalan kizsákmányolás ellen,

így azonban kénytelenek vagyunk a jelenlegi igazságtalan és képtelen helyzet nyomása alatt egy negatív remédiót kérni abban a formában, hogy

a gazdasági életben elhelyezkedett köztisztviselő nyugdíja állami folyószámlán és megfelelő kamatozás mellett irassék az illető javára, s így kényszerüljön az ipari és kereskedelmi vállalkozás arra, hogy ezen úszulott magántisztviselőre munkáját legalább viszonylagosan megfizesse.

A volt köztisztviselőkből alakult új magántisztviselőrege ezen nem veszt, mert hiszen munkáját így jobban megfizetik (legalább is annyira, mint a többi magántisztviselőket), megfelelően kamatozó biztosított tőkéje van, amely szabályzatokban körülírt módokat mellett hozzáférhető is számára, a gazdasági élet pedig a jelenlegi tőkehány mellett igen átvés új tőkeforrásra tehet szert. Vesztes nem volna más, csak a vállalkozás ama fajtája, amely a félig ingemunka elfogadását erkölcsi fölfogásával összegegyeztetni tudja. Ennek kimélete pedig nem az állam föladata.

Nagyméltóságú Miniszterelnök Ur! Igyekezünk összefoglalni a magántisztviselőosztály legsürgősebb kívánásait, s megjelölni azokat az eszközöket, amelyek igénybevétele szilárd meggyőződésünk szerint helyzetünk számottevő enyhülését jelenti. Nem kívánunk semmi olyant, ami közérdeket vagy akár jogos magánérdeket is sértene. Azt hisszük azonban, hogy a magántisztviselőosztály az elmúlt nehéz esztendőök és főként a jelen páratlanul súlyos szenvedési közepette joggal kér és vár állami beavatkozást. Nem hallgathatjuk el Nagyméltóságod előtt, hogy az alkalmazottak széles rétege az eddigi tapasztalatokon okulva, teljes pesszimizmussal tekint jelen előterjesztés sorsa elé. Szövetségünk mindazonáltal kötelességének érezte, hogy osztályunk standardköveteléseit összefoglalja, előterjessze és azok megvalósítását kérje.

Érdeklődéssel várjuk Nagyméltóságod mielőbbi és kimerítő válaszát és maradtunk Budapest, 1925 március hó 16-án.

kittinó tisztelettel

Magyarországi Magántisztviselők Szövetsége:

Baján Gyula s. k. Kertész Miklós s. k.
helyetteselnök. főtitkár.

Magyarországi magántisztviselők!

Aggodalmas, kicsinyességig menő számvetéssel konkretizáltuk kívánásainkat. Számot vetettünk a társadalom és az állam teherviselőképeségével. Számot vetettünk és nyugodt lelkiismerettel állíthatjuk, kívánásainkban még a teljesen természetes és jogos osztályönzésnek sem jutott szerep.

Összefoglalhatjuk két szóba memorandumunk süritett értelmét: élni akarunk! Az élethez való jogunk dokumentálása kívánásaink teljesítése. Ezek megtagadása is válasz! A kormányzat nem ismer el bennünket olyan állampolgároknak, akiknek életéről gondoskodni akar, akik utjából az akadályokat el akarja hárítani.

A kérdést világosan vetettük föl: tulzott remények nélkül, de a döbbenetes idők minden sulyának érzetével várjuk a feleletet.

Kartársak! Ti tudjátok mit tettünk és mit tehetünk magunkért! Allítsátok mögénk e nehéz órákban a szolidaritás gátakat sópró erejét, úgy érezzük, ez az utolsó lehetőség, amikor az események kormányrudját még barátságosabb, szelidebb, igazságosabb vi-zekre vezérelhetjük. Legyenek a mi kívánásaink mindnyájatokéi, akármelyik iroda falai között ültök, vagy az utcán lesítek,

beenged-e valamelyik vállalat valamilyen, akármilyen munkahelyre.

A kormányzat szemben fölvetjük a lelkiismeret parancsát. Ez a parancs nektek is szól és ha élni akartok, ha magatok és családok jövőjét csak féligmeddig enyhíteni akarjátok, hallgassatok a hívó szóra, jöjjetek közénk, cselekedjétek!

BIZTOSÍTÁSI TISZTVISELŐK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE

Meghívó.

A Biztosítási Tisztviselők Országos Szövetsége 1925. évi április hó 5-én, vasárnap délelőtt 10 órai kezdettel

rendes évi közgyűlést

tart, melyre a tagok küldöttéit ezennel meghívja a vezetőség.

Napirend:

1. Pénztári jelentés.
2. Beszámoló a Szövetség működéséről az 1924. évben.
3. A fölmentvény megadása.
4. Új vezetőség választása.
5. Az alapszabályok módosítása.
6. A jövő évi munkaprogram megállapítása.
7. Esetleges indítványok.

Eredményszám 1924 december 31-én.

Tartozik:	
Fizetések	19.275.300 K
Jogvédelem	1.693.225 K
Telefon	372.600 K
Helyiségbér és főtartás	22.202.120 K
Irodai költségek	886.980 K
Segélyek	1.193.000 K
Szaklapelőfizetés	5.024.500 K
Különléle kiadások	1.189.922 K
	51.837.647 K
Eredmény 1924 december 31-én	5.896.007 K
Összesen	57.733.654 K

Követel:

Eredményához 1924 január 1-én	35.832 K
Tagdíjak	56.835.500 K
Segélyalapbefizetések	624.532 K
Vegyes bevételek	237.790 K
Összesen	57.733.654 K

Mérlegszám 1924 december 31-én.

Vagyon:	
Pénztárszámla	4.918.587 K
Postatakarékpénztárszámla	936.098 K
Takarékbetét számla	37.322 K
Értékpapír számla	3.000 K
Leltárszámla	1.000 K
Összesen	5.896.007 K

Teher:

Vagyon	5.896.007 K
Összesen	5.896.007 K

Fehér József s. k. Székely Vilmos s. k.
elnök. pénztáros

Boros József s. k.
főtitkár.

A könyvelésért: Kéthly Anna s. k.

A miskolci csoport közleményei.

A Kálvin-utca 32. szám alatti új helyiségünk minden este nyitva van 6—11 óráig, szombaton és vasárnap délután is 1/3-tól 11 óráig, valamint vasárnap délelőtt 10—12-ig. Sakk, dominó, különféle hírlapok és folyóiratok tagjaink rendelkezésére állanak. A helyiségünket megnyitása óta tagjaink tömegesen látogatják és az rövid idő alatt a miskolci magántisztviselői társadalom kellemes találkozóhelyévé lett. Könyvtár-órát kivétel nélkül minden este tartunk 1/7—1/8 óráig főtí helyiségünkben. Február hónapban a következő kartársaktól érkeztek könyvadományok: Barabás Róbert 14, Forgács Menyhért 5, Kalinics György 4, Székely Ferenc 2, özv. Ungár Lajosné 3, Fürth Mór 3, Glasner Oszkár 10, Klein Anna 2, Tupler József 2, Dénes Zoltán 2, Nemes Etelka 1, Somogyi Aurél 3, Csillag Dániel 2, Heronier Boriska 2, Droth László 2, Goldstein Jolán 2, Darvas Gyula 1 darab. Fölhívjuk kartársainkat a további könyvadományok följajlására.

A 30% kedvezményes színházjegyre szóló utalványok a Batthyány-utca 2. szám alatti szakszervezeti titkárságnál továbbra is kaphatók. Dr. Rottenberg Sándor, szövetségi ügyésznünk tagjainknak ingyenes jogvédelmet nyújt.

A múlt hónapban megkezdett kultúrelőadásokat rendszeresítettük. Fölhívjuk kartársainkat, hogy ezen előadásokat minél tömegesebben látogassák. Az egyes előadásokról bővebb fölvilágosításokat a helyiségünkben kifüggesztett hirdetőtáblán nyújtunk.

A már működésben lévő tanfolyamokon kívül még újabb német nyelvtanfolyamokat fogunk beállítani. A résztvenni óhajto tagok minél előbb jelentkezzenek a titkárságnál. Egyben

közöljük, hogy rövidesen gyorsírási és könyvelési tanfolyamokat alakítunk tagjaink számára.

Most van szervezés alatt sakkosztályunk. Sakkot tagjaink szíveskedjenek az osztályvezető kartársnál jelentkezni a sakkosztályba való fölvétel céljából, ahol szakszerű irányítás mellett elméleti és gyakorlati kiképzéssel a tagokat erős versenytájosokká neveljük. Mindennemű fölvilágosítással az egyesületi helyiségben rendelkezésre áll a miskolci csoport vezetősége.

A csoport új helyiségében megindult az előadások rendezése. Március hó 15-én innepélyt tartottak kartársaink, amelyen a központot Pikler Emil elnök, nemzetgyűlési képviselő kartársunk képviselte. Március hó 22-én Hevesy Iván tartott előadást „A modern festőművészet” címen, március hó 29-én pedig dr. Faragó László kartársunk „A szanálásról” Tervbe van véve Kéthly Anna és Kertész Miklós kartársak több előadása. Itt közöljük, hogy a csoport tisztújító közgyűlésén új vezetőséget választott, melynek tagjai lettek: Elnök Bónis József, alelnökök Barabás Róbert, Hegedűs Sándor, Szántó Sándor, főtitkár Fekete Mihály, titkár Reisinger Károly, főjegyző Dénes Zoltán, jegyző Fried Jenő, pénztáros Weiszmann Miklós, ellenőrök Weinberger Erzsébet, Katona Béla, könyvtárosok Kravec Gizella, Guttmann Ferenc, Kalinics György, háznagy Klein Sándor, választmányi tagok Arokszállás Sándor, Brenner Ernő, Dicker Béla, Darvas Gyula, Drucker Ernő, Forgács Menyhért, Fögel Ernő, Fürt Mór, Gergely Sándor, Kertész Jenő, Komáromi Mihály, Kovács Lajos, Kovalszky Gergely, Lichtmann Aranka, Reich Gyula, Róth Mór, Rubinstein Ede, Somogyi Blanka, Spiegel Béla, Sugár Gyula, Schreiber József, Szabados Aladár, Szász László, Szentiványi Ede, Szepesi Dezső, Visnyai György, Weisz Ernő, Zeisler Mór.

Otthon-alapunk javára április hó 4-én, szombaton este a fiatalság

áprilisi bolondestélyt

tart a Szövetség IV, Eskü-tér 5. szám alatti helyiségeiben.

Keselyük és sakálok

Még hangos a gazdasági élet tere a halálra sebzett existenciák nyöszörgésétől. A végtelen hullamezőn még fölötti fejt itt is, ott is egy-egy ember, testvérünk, kartársunk és ereje végső maradékával ragaszkodik jussához: a meztelen Elethez.

Mentő, segítő, orvos, szanitéc nincs sehol. De megjelennek ösztönös érzéssel a csatát hullarablói: keselyük és sakálok. A dekonjunktura kis hasznélvezői részen vannak és csámcsogva vicsoorítják fogukat egy elkínzott társadalmi réteg hulláira.

Két hír, két irás: kettő a száz közül. Okulásul és borzadál ismertetjük őket kartársainkkal. Az egyik, egy „Revizori és inkasszó-iroda” szolgáltatái följajlva, szóról szóra a következőket írja:

Nem kell többé állandó könyvelő! A mai még mindig rosszabbodó gazdasági viszonyok mellett a kis- és középvállalkozó alig lesz abban a kedvező anyagi helyzetben, hogy ilyen drága alkalmazottat tartson, de nem is lesz rá szükség, stb.

Azok a kartársok, akiknek irodájába ez a körlevél megérkezett, méltó és magyáros választ adtak rá. Mi innen felelősségünk teljes tudatában erkölctelennek, embertelennek ítéljük az ilyenfajta jövedelemszerzést. Szabad a verseny, igaz, szabad, de nem szabad a vásár!

A másik nem is tartja szükségességnek, hogy szákmányjéhségét vállalkozás mezébe öltöztesse. Egy kartársunk állástkérő pályázatára következő levél a válasz:

Ha 1-én be tud lépni, első félhavi fizetésének átengedése esetén a megfolyamodott állásba Önt juttatom. Válaszát kérem 9000 korona költségmegtérítéssel „Oszatlan” Bp. főposta-restante.

A jeles hirdető a korai kapitalizmus legcsúnyabb időszakából csöppent közénk. Azt hiszi, úgy érzi, megint elérkezett az ideje annak, amikor az emberek munkáért és mindenáron való munkáért rimánkodnak, és amikor ennekfolytán a minősített zsarolás elkövetését nem is kell tudiszeret formákba öltöztetni.

Keselyük és sakálok! Jól vigyázzatok! Vérzenek a sebek, de azért életünket még egészen el nem veszítettük és rugni tudunk, hogy a hullarablókat elhességessük!

Fások!

Szakosztályunk április hó 6-án, hétfőn este 7 órakor taggyűlést tart a Szövetség nagytermében. Kérjük a cégeket, hogy teljes számban jelenjenek meg.

Kartársi üdvözlettel
a fászakosztály vezetősége.

Természetbarátok Turistaegyesülete IV. kerületi osztálya, IV, Eskü-tér 5.

Itt a tavasz! A tavasz virágai, a természet ébredése kialszja az embereket a szabadba, hogy a hosszú téli hónapok tespedéséből fölírva őket, testi és szellemi fölfrissülést találjanak. Vasár- és ünneppokon a kora reggeli órákban ezrével látjuk a hátizsákos és eszes-cipős kirándulókat, akik fölkeresik Budapest környékén fekvő gyönyörű hegyvidékeinket.

Egyesületünk 15 éve küzd, hogy a dolgozó tömegeket szabadnapján kivigye a szabadba, a természet ölébe, hogy ezáltal a világáros öntudatát és egészségét romboló szórakozásaitól elvonja és a természet megismerésével, a turistafélszék minden munkásterületének gondolatvilágába való beültetésével egészséges és értelmes dolgozó tömegeket neveljen.

Kartársak! Kartársnők! Lépjetek be egyesületünkbe, hogy minél nagyobb tömeget szervezzünk meg egyesületünk céljainak, hogy minden turista álma mielőbb megvalósuljon és a Kis- és Nagykevely nyergében épülő turista-menedékház és üdülőtábor tetejé alá kerüljön.

Ki a szabadba!

Április hó folyamán a következő kirándulásokat vezetjük: Április 3-án: 1. Klotildételek—Trécsik—Pilis-tető—Szurdokvölgy—Pomáz. Gyaloglás 8 óra. Utiköltség 35.000 korona. Találkozás vasárnap reggel 5 óra 45 perckor a nyugati pályaudvar III. osztályú várótermében. 2. Zugliget—Jánoshegy—Máriamakk—Farkasrét. Gyaloglás 4 óra. Utiköltség 7000 korona. Találkozás a zugligeti végállomáson reggel 8 órakor.

Április 12-én és 13-án (húsvétkor): 1. Kétnapos túra a Mecekek-hegységbe: Abaliget—Jakabhegy—Pécs. Indulás 10-én este 10 órakor a keleti pályaudvarról. Utiköltség 100.000 korona. Jelentkezni még folyó hó 3-áig lehet. 2. Kétnapos túra a Dobogókőre. Utirány: Pomáz—Lajosfürdő—Sikáros—Dobogókő—(meghálás)—Pilliscsaba—Hüvös-völgy. Gyaloglás összesen 15 óra. Utiköltség 35.000 korona meghálással együtt. Találkozás vasárnap reggel 4/8 órakor a Pálffy-téren.

Április 19-én: 1. Pomáz—Lombegy—Holdvilágárok—Sikáros—Szentendre. Gyaloglás 7 óra. Utiköltség 20.000 korona. Találkozás vasárnap reggel 6 óra 30 perckor a Pálffy-téren. 2. Farkasrét—Lóhegy—Sorrento—Svábhegy—Zugliget. Gyaloglás 4 óra. Utiköltség 7000 korona. Találkozás vasárnap reggel 4/8 órakor az 59-es végállomáson (Farkasrét).

Április 26-án: 1. Vác—Tahitófalva—Hévíz—Vöröskő-sziklatető—Pilliscsaba—Világvár. Gyaloglás 8 óra. Utiköltség 40.000 korona. Találkozás vasárnap reggel 3/6 órakor a nyugati pályaudvar III. osztályú várótermében. 2. Pomáz—Csobánka—Menedékháztelek—Budakalás. Gyaloglás 5 óra. Utiköltség 12.000 korona. Találkozás vasárnap reggel 4/8 órakor a Pálffy-téren.

Összejövetelek minden pénteken este 7 órától a Szövetségben. Tagsági díj egész évre április 1-től 40.000 korona. Félárú kedvezmény a BHEV-on.

MEDDIG?...

X. Y. 24 éves magántisztviselő Rákóczi-úti lakásán verődött meg-mérgeste magát. Meghalt.
(Ujvári)

"Akkor este... Talán akkor is kinyitotta emeleti kis szobájának ablakát és kinézett utoljára a fényben ragyogó Pestre, a vakító ivilámpák, színes fényreklámok sorára. Bucsut vett mindentől. Aztán becsukta az ablakot csendesen — nehogy lakótársa fölébredjen —, még egyszer maga elé meredt egy pillanatra és..."

Nincs többé. Mosolyos arca, szőke feje eltűnt az életből.

Tegnapelőtt még beszélgettünk vele. Könnyed szatirával mesélte sorsát: mostanában nem igen szokott ebédelni. Lakásbérével már két hónapja adós. Cigaretttal minden nap barátja látja el. Ruháit barátja anyja mossa szíveségből.

— És látod: élek. Nem is kell dolgozni — mondta és kesernyésen nevetett.
— Semmihez nem tudsz fogni? — kérdeztük.
— Ráta fejt.

— Két hónap előtt állást kaptam. Próbaidőre. Megszínlattam a mérleget négy hét alatt. Akkor megköszönték szolgálataimat. Sajnos — mondták — nincs módunk önt itt tartani, bár szívesen tennék ezt. Nem akarjuk azonban, hogy indokolatlanul elkeveredjék. Munkájával igazán meg voltunk elégedve. A mai viszonyok azonban... sajnos, nem bírjuk a megterhelést.

Cigaretttal kínáljuk. Tovább beszél.
— Te ismersz. Hidd el, nagyon kellene dolgoznom és szívesen csinálnék bármit. Semmi nincs... Meddig bírom még?... Ki tudja?...

— Mindenütt szeretnek. Mindenütt bókálnak, hogy milyen szorgalmas vagyok, „páratlan munkaerő, pedáns”... mit soroljam el? Itt vannak a bizonyítványok.

Egy vasnapi kereskedés írja: 3 évig volt a cég könyvelője. „Elsőrangú munkaerő, mindenkinek legőszintebben ajánlhatjuk.” Egy nagy bank: „Megelégedésünket kiválóan kiérdemelte.” Még néhány levél. Igazgatók, cégfőnökök, akikkel együtt dolgozott, akik ismerték: mindenki ajánlja.

Vigasztaljuk, bátorítjuk, erőt próbálunk adni: „At kell uszni ezeket a rettenetes idöket. Mások is, sokan, nyomorban élnek.”

— Tudom — mondja. — Multkor egy kedves kis kolleganömmel találkoztam. Hol? Hogyan is mondjam neked?... Ő nő, megteheti. Neki ez az utolsó állomása. Nekem?...

...Tegnap, utoljára, talán átgondolta mind-ezeket. Átgondolta és látta: az ő élete is elérkezett az utolsó stációhoz. Még egyszer kinézett talán az esti fényben tündöklő Budapestre, az-

tán becsukta az ablakot. Lehajolt. Szájához emelte a méregpoharat.

Most már biztos állása van. Onnan nem fogják jó bizonyítvánnyal, szép szóval elbocsátani...

De, — ha kékes éjszakákon eljön ő és eljönnek a többiek: sápadt, rémes serege az öngyilkosoknak: kitől fogják számonkérni az életet? Ki élé mennek néma panaszukkal azok, akiket halálra ítéltek egy nyomorult korszak feneketlen önzése, néhány lelkiismeretlen ember nem-törődőmsége?!

Pedig ők éljenek. Akik a temetők lakói már s akik öngyilkossá fognak lenni: — egyszer mind-mind ideállnak majd, hogy megkérdezzék: Miért nem segítettelek?
Halász Ferenc.

HIRES

Az Egyesületi Székház alapjára jegyzett összegeket május elsejei lapszámunkban nyugtázzuk.

Az országos közgyűlés a következő vezetőséget választotta meg: elnök Pikler Emil, helyettes elnök Baján Gyula, alelnökök Kéthly Anna és dr. Faragó László, főtitkár Kertész Miklós, pénztáros Pollák Ferenc, ellenőr Székely Gyula, jegyző Wiesner Sándor. Elnökségi tagok: dr. Braun Róbert, Bresztovszky Ede, Bresztovszky Vilma, Holzer Hugó, Mezei Albert, Pál Gyula, Práger Aranka. Fölügyelőbizottság: Diamant Ignác, Ferenczi József, Jozefovics Sári, Lajta IZor, Steintz Mór. Fölügyelőbizottsági póttagok: Fülöp Samu, Rudas Marcel, Löffler Sándor. Választmány: Barabás Lipót, Berecz Sándor, Berger György, Blum Ede, Böhm Alfred, Drégely Lajosné, Pöldes Samu, Földi Imre, Frank József, Gärtner Bertalan, Glück Gyula, Goldstein Ilonka, Goldstein Jenő, Grosz Jenő, Györi Márton, Király Vilmos, Lázár Emilné, Lázár Mária, Lukács Tibor, Mayer Károly, Martos Flóra, Mészáros Ferenc, Niederleitner Károly, Obruosay Gyula, Petrác Géza, Róna Gyula, Schwartz Elza, Schwartz Zsigmond, Schöber Kornél, Stárk Adolf, Szántó István (A. F. Sz.), Szentes Erzsébet, Varga Ferenc, Weil Lajos, Weiler Erzsébet, Weisz László. Állandó választottbizottság: Dr. Braun Róbert, Bresztovszky Vilma, Fodor Ferenc, Gonda Jenő, Grosz Jenő, Lázár Emil, Mezei Albert, Petrác Géza, Róna Gyula, Schöber Kornél.

Könyvvásár az eddigi kedvezményes feltételek mellett a beszerzési csoport fősztálya után is fennmarad.

A fászakosztály újra működik. Hosszas előkészítés, az előzetes értekezletnek sorozatai után a faipari és kereskedelmi kartársaink szakosztálya február 16-án formálisan is megalkult. Az új vezetőség nagy erővel fektet bele a munkába és remélni lehet, hogy ezáltal nem szalmalángszerű mozgalomról van szó. A fás kartársak minden pénteken este 7-9 óra között tartják összejöveteleiket Szövetségünkben és eddig állandóan fokozódik az érdeklődés ezen értekezletek iránt. Április 5-én, vasárnap délután 5-1/2 óra között a Szövetség nagytermében ismerkedési délutánt rendez a szakosztály, amelynek tiszta jövedelmét a Magántisztviselők Otthona javára fordítja. Április 6-án, hétfőn este 7 órakor tartja a szakosztály első nagyobb szabású taggyűlést, amelynek sikere érdekében a széleskörű agitáció máris megkezdődött. Az Otthon-alap gyűjtésében ugyancsak megfelelő mértékben ki akarja venni részét a szakosztály; az eddigi gyűjtés összege 6 millió koronát tesz ki.

A grafikusszakosztály munkájából. A szakosztály február 23-án tartotta közgyűlését, amelyen vezetését is újalakította. Az új vezetőség első ülésén elhatározta, hogy a szakmai előadásokat — amennyiben a helyiségek kérdése megoldható — újra meg fogja rendezni. A Magántisztviselők Otthona megszerzésére irányuló akciót a vezetőség a legnagyobb lelkesedéssel üdvözölte és elhatározta, hogy minden erővel igyekezzon az Otthon-alapra. Az eddigi szakosztályi jegyzések összege 10 milliót tesz ki.

Az eszperantista magántisztviselők figyelmébe. Fölhívjuk az eszperantó beszéző, valamint az eszperantó nyelv iránt érdeklődő kar-

Fások!

Április 10-én, pénteken este 7 órakor

taggyűlést

tartunk az 1. számú belső tereben.

Napirend:

1. A vezetőség beszámolója eddigi működéséről.

2. Esetleges indítványok.

Kartársak! A taggyűlésen megjelenni a legelőbb kötelesség. Legalább ennyit minden kartártól elvárhatunk. Jöjünk el valamennyien!

társainkat, hogy április hó 4-én, szombaton este 7 órakor szíveskedjenek a Szövetségben megjelenni az eszperantista magántisztviselők csoportjának ügyében.

A fászakosztály vezetősége március 10-én tartott ülésében elnöké Lukács Tivadar, alelnökökké Deutsch Gyula és Holstein László, titkárrá Somogyi Mihály, jegyzővé Angyal Mária és háznaggyá Kuczora Lajos kartársakat választotta meg. Büchler Oszkár kartárs indítványára a vezetőség elhatározta, hogy a szakosztályhoz tartozó vidéki kartársak megszervezésére különös gondot fog fordítani. — A fászakosztály vezetősége április hó 7-én, kedden este 7 órakor az 1. számú belső tereben ülést tart.

Nyugtázás. A Nemzetközi Bőripar Rt. tisztviselői által gyűjtött és Löwensohn Miksa kartársunk utján a munkaméltólag segélyalapja javára hozzánk juttatott 330.000 koronát ezután is hálás köszönettel nyugtatjuk.

Csehov: A fekete barát. (A Népszava-könyvkereskedés kiadása.) Nemrég hozta forgalomba a Népszava-könyvkereskedés Csehov Antal összes elbeszélő műveinek első kötetét, a „Kisrétetes éj”-t s a napokban jelenik meg a sorozat második kötete, „A fekete barát”. Most kerül Csehov először teljes kiadásban a magyar munkásság elé, amely Csehov drámai mélységű novelláit, elbeszélő nagyságának voltaképpen dokumentumait alig ismeri. Népszerű humorcskei, jellemrajzai és karcolatai, megkapó drámái után ezzel a kötettel legerősebb írói kvalitásai egészítik ki Csehov alakját. „A fekete barát”, a kötet első novellája, olyan tárgyat fog meg, amelyet csak Dosztojevskij merhetett előtte megközelíteni. Ezt a megdöbbentő és idegrázó motívumot csak a legvirtuózabb kezü művész tudhatta ilyen egyszerű, élethű esemény keretében beilleszteni. Vannak a kötetnek elbeszélései, amelyeket eddig még német nyelvre sem fordítottak le. „A fekete barát” nemcsak irodalmi esemény, hanem meglepetés is lesz az olvasó szakértársak számára. A fordítás munkáját eredeti oroszból gördülékeny magyarsággal Honti Rozsó végezte. A könyv ára szervezett munkásoknak 32.000 korona, jobb papíron 40.000 korona. Kapható a Népszava-könyvkereskedésben: VII. Erzsébet-körút 35, továbbá egy a budapesti, mint a vidéki szervezeti könyvtáraknál.

Özvegy- és árvasegélyalap.

Fájdalommal tudatjuk tagjainkkal a következő haláleseteket:

3. Ligeti Irén (1922 XI.), a Heisler Ignác-cég tisztviselője, februárban.
4. Jäger Ignác, a Generali Biztosító tisztviselője, márciusban.
5. Grosz Dezső, az Unió Biztosító tisztviselője, márciusban.

Szabályzatunk értelmében március havára az özvegy- és árvaalap javára kétszer 1000, összesen 2000 korona fizetendő.

Figyelmeztetjük tagjainkat, hogy a mindenkor kivetett hozzájárulást a saját érdekükben a legfontosabban fessék, mert szabályzatunk értelmében csak azok szerzik meg a jogosultságot, akik semmiféle hátralékban nincsenek.

Szabályzatunk értelmében kifizettünk:

3. Néhai Ligeti Irén özvegy anyjának özvegy- és árvasegélyt —	3.000.000 K
4. Néhai Jäger Ignác özvegyének özvegy- és árvasegélyt — — — —	3.000.000 K
és temetkezési segélyt — — — —	250.000 K
5. Néhai Grosz Dezső édesapjának özvegy- és árvasegélyt — — — —	4.000.000 K
és temetkezési segélyt — — — —	500.000 K
Özv. Sándor Dezsőnének rendkívüli özvegysegélyt — — — — —	500.000 K
Összesen — — — — —	11.250.000 K

Január elseje óta az özvegy- és árvasegély-alap terhére kifizettünk összesen 19.250.000 koronát.

A BESZERZÉSI CSOPORT KÖZLEMÉNYEI.

Helyiség: IV, Eskü-tér 5, I. 3. Nyitva naponta délután 1/5—1/9-ig.

A beszerzési csoportunkat fősztaljuk. A még raktáron levő árut beszerzési áron alul ki-
árusítjuk. A már leszállított árakból április 15-éig készpénzfizetésnél 10% engedményt adunk. Nyakkendőnkben igen nagy választék áll még rendelkezésre. A már többször leszállított árakból készpénzfizetésnél 20% engedmény április 15-ig.

Felelős szerkesztő és kiadó: Kertész Miklós.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV, Eskü-tér 5, I. em., 3. szám alatt.

„Világosság”-könyvnyomda Rt. Budapest, VIII, Conti-u. 4.
Műszaki igazgató: Deutsch D.